

Sagan om Ingegerd och Allan

För en vecka sedan hade vi fått veta att en ny flicka skulle komma till vår ungdomsgrupp. Det kom två!

Två bästisar. Lena, blå ögon, lång och blond, och Ingegerd, kortare och med mörkt hår. Hon hade en röd klänning med vit krage. Lena var barhuvad, medan Ingegerd, liksom flera andra flickor i gruppen hade Flickläroverkets svarta mössa med en lång tofs på ena sidan och en bild av Pallas Athena mitt fram. Båda nykomlingarna var trevliga och smalt snabbt in i gruppen. Det var början av september. Terminens två första veckor var slut, och vår grupp, Hagamissionen, hade börjat för hösten.

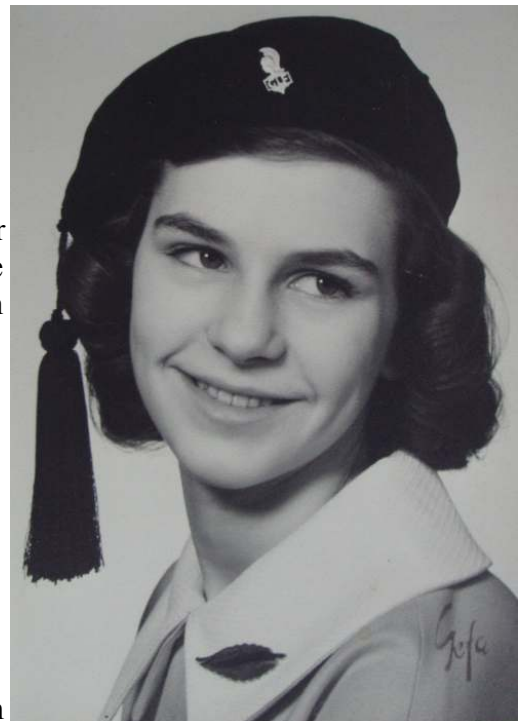
Stadsdelen Haga var ett område med billiga lägenheter, där det mest bodde folk med mycket små inkomster, till stor del pensionärer. Många av husen saknade centralvärme. En kamin i köket kunde vara enda värmekällan och dass fanns på innergården.

Vi ungdomar samlades varje lördag i Hagakyrkan för en kort andakt. Sedan delade vi upp oss i grupper på två eller någon gång tre. Varje grupp hade som uppgift att besöka någon av de gamla och ensamma människor som bodde där. Församlingens diakonissa höll reda på vilka som kände sig ensamma och ville att någon skulle hälsa på ibland. Omkring en timma var vi där. Läste ett stycke ur Bibeln, bad och sjöng ett par psalmer. De flesta hade några favoriter som vi aldrig fick missa. Och så prata förstås. Om barn och släktingar. Om minnen från förr och om vad som hänt sedan sist.

Efter besöken samlades vi i Haga församlingshem, kokade te och medan vi fikade, löste vi alla världens problem. Men inte bara det förstås. Skvaller och små retsamheter. Om skolan. Om knäppa lärare. Vad de hade gjort och sagt. Om planer för veckan och om skrivningar. Några var förstås par. Något annat är knappt att vänta i en grupp av pojkar och flickor. Framåt tiotiden var det dags att ge sig hemåt.

Under den kommande veckan var jag ännu mer distraherad än vanligt. De två nya flickorna, Ingegerd och Lena verkade väldigt trevliga. Och båda såg bra ut. Lena, sådan som man föreställer sig svensk flicka. Ingegerd mera exotisk. Ett ansikte som drog blicken till sig, inramat av mörka lockar. Slank och smidig. Men vad var det egentligen för färg på ögonen? De var nog bruna? Men så kom jag inte ihåg dem. Blå? Nej, det trodde jag inte. Kanske gröna, som min förra flickvän Ullas? Hon som var som en katt. Vi hade hållit ihop några månader, men det gick inte i längden. Vi var väldigt olika på många sätt, men vi hade en likhet: Båda var lika envetna. Olikheterna ledde till konflikter, och envisheten gjorde dem svåra att lösa. Så vi hade gjort slut några månader tidigare, men var fortfarande vänner.

Men inte hade Ingegerd gröna ögon! Vad var det då för färg? Grå? Nej! Det här var konstigt. Någon färg måste de ju ha! Men vilke....? Där väcktes jag ur mina funderingar. Läraren hade ställt en fråga, och nu sade han mitt namn. Vad frågan gällde hade jag ingen aning om. Jag fick låtsas dum, och frågan gick vidare till någon annan.

Jag måste kolla nästa lördag. Den gången hade hon en blå klänning med sjömanskrage. En sådan skönhet! Det vackra ansiktet med leendet på läpparna. Hennes graciösa sätt att röra sig. Brösten som som fulländade hennes kroppsform.

Inom vår grupp hade vi kommit på att som ett skämt hälsa högtidligt genom att skaka hand. Vad har Ingegerds ögon för färg? Så när jag tog hennes framsträckta hand, tittade jag in i ögonen.

Där hade jag nått point of no return! Flickan med opalögonen. Hon har inte en ögonfärg. Ögonen skimrar i olika färger beroende på belysningen och varifrån man ser på dem. De kan vara bruna eller blågrå eller grönaktiga - eller allt på en gång. Många år senare besökte jag en opalgrossist i Australien, och en av stenarna han visade lyste i olika skiftande färger på samma sätt som Ingegerds ögon. Priset var långt över min budget, men jag kunde bara inte låta bli att köpa den.

Inte kände jag till opaler när jag såg in i Ingegerds ögon den dagen i Haga, men vad spelade det för roll? Nu kände jag till hur det såg ut, bilden av henne följde mig genom hela veckan. Inte bara ögonen. Utan hela det ljuvliga underverk som Gud hade skapat. Jag var förälskad, men inte alls så tankspridd som veckan innan. Jag måste göra allt för att vinna hennes hjärta, och därför fick jag inte misslyckas med skolan. Men varje lördag blev en glädje och en smärta.

Ingegerd och Lena bodde nära varandra och själv bodde jag åt ungefär samma håll. Så jag började göra dem sällskap när de gick hem på lördagskvällarna. Vi kom först till Ingegerds port, sade god natt, och fortsatte sedan hem till Lena, där även vi skildes. Det kändes så tomt, och nu skulle det dröja en vecka innan jag fick se Ingegerd igen.

En kväll i oktober var Lena upptagen med något annat, så Ingegerd och jag var ensamma på hemvägen. Som vanligt var det väldigt lätt att prata om allt möjligt, men jag såg att nu hade jag iallafall chansen att tala om för henne hur jag kände. Men tänk om hon skulle säga nej? Så jag väntade tills vi var framme vid hennes port. Där stod hon, så vacker som en ängel, och jag sa att hon nog hade märkt att jag var kär i henne. Hon var tyst i en evighet, och sa sedan: "Allan, jag tycker om dig, men inte på det sättet. Vi kan väl fortsätta att bara vara vänner?" Med en kraftansträngning fick jag till slut fram ett "Javisst". Vi sade godnatt och skiljdes. Kvällen kändes ovanligt mörk och dyster när jag satte mig på cykeln och trampade hemåt.

Under den kommande veckan försökte jag släcka min kärlek, men det gick inte. Ett tomrum hade öppnats i mitt inre, och därifrån kom dystra tankar upp som mörka moln över min inre himmel, som normalt är fylld av solsken och glädje. När lördagen kom såg jag henne igen. Strålade vacker som en solnedgång. Det var då jag förstod. Trots att jag nog aldrig skulle vinna hennes hjärta, så kunde jag glädja mig över vad jag kunde få: Se hennes gestalt, höra hennes röst, vara i närheten. Detta blev min största glädjekälla under de närmaste månaderna. Ibland råkade vi sitta intill varandra i kyrkbänken, och det kunde hända att hennes arm snuddade vid min. Det gick en våg av värme genom hela min kropp, och jag fylldes av en glädje som varade i flera dagar. Jag fortsatte att följa med Ingegerd och Lena på hemvägen.

Genom sin skönhet och utstrålning, skulle Ingegerd ha kunnat bli en berömd filmstjärna eller fotomodell. Flera år senare hade vi besök av släktingar från USA. När Ingegerd var ute en stund sade en av damerna: "How pretty she is. She looks a bit like Audrey Hepburn, but she is even more beautiful. I can see why you love her."

Allteftersom tiden gick, fann jag alltmer att den yttre skönheten bara var den synliga delen av Ingegerds yttre och inre skönhet. Hennes önskan är att följa i fotspåren efter Jesus. Att ständigt förbättra sig själv och att göra gott mot andra. Och hon verkar varken medveten om yttre eller inre skönhet. För mig var Ingegerd hela tiden närvarande. I mina tankar och i mina böner. Jag var tacksam för vad jag fick, och bad att allt skulle gå väl för henne. Och att hon kanske skulle börja älska mig till slut.

En ny terminen började, och jag fortsatte som förut med att följa Ingegerd och Lena på deras väg hem. Den första som märkte att en kärlek till mig började tändas i Ingegerds hjärta var nog Ulla, min förra flickvän. I februari kom hela ungdomsgruppen på min bror Ingemars födelsedagskalas. När Mamma gick ut i köket följde Ulla med och sade så att ingen annan hörde: "Kolla in Ingegerd, den nya flickan med den röda klänningen. Hon kommer att bli Allans nya flicka." Mamma var inte heller dummare än att hon såg mina blickar när hon väl fått det påpekade, men hon sade ingenting.

Efter hand tyckte jag att Ingegerds attityd förändrades. Gick hon inte litet närmare mig? Var det inte påfallande ofta vi hamnade intill varandra i kyrkan och vid bordet - eller mittemot? Tittade hon inte på mig litet mer än på de andra. Det kunde förstås vara inbillning eller önsketänkande, så jag visste varken ut eller in. Jag ville inte riskera att stöta bort henne genom att verka påflugen.

Men så hände något nytt. Vi hade alltid gått till Ingegerds port först, och sedan till Lenas. Det var logiskt, men en kväll följde Ingegerd med till Lenas port. Sedan gick vi tillbaka till hennes. Vi sade godnatt som vanligt, men den följande veckan började hoppet växa. Jag bestämde mig för att göra ett försök om det upprepades.

Nästa lördag, den 18 mars var inte Lena med. Hon hade börjat intressera sig för en av de andra pojkarna i gruppen, och de gick hem tillsammans, men det visste jag inte. När vi kom fram till Ingegerds port, insåg jag att det måste bli nu eller aldrig. Men tänk om jag nu förstörde alltihop! Tänk om hon aldrig ville se mig mer. Fast å andra sidan, tänk om hon gillade mig, men jag tvekade för många gånger, så att hon tröttnade. Så hade jag gjort en gång förut med en annan flicka och fått ångra det bittert.

Vi var framme vid hennes port. Vanligt godnatt eller mera? Jag vågade knappt andas. Så sa' jag: "Godnatt Prinsessa!" Böjde mig fram ock kysste hennes panna. "Prinsessa??" svarade hon. "Ja, för mig är du en prinsessa" var mitt svar. Hon slog armarna om min hals, och hann säga "Allan!" innan ingen av oss kunde säga något mer när våra läppar möttes i den första kyssen.

Universum stannade. Tiden höll andan. Det fanns inget annat i hela tillvaron. Jag trodde knappt det gick att överleva en sådan lycka. Men jag lever! Mitt verkliga liv började 18 mars 1961. Allt dessförinnan var bara en dröm. Nu är jag vaken. Flickan med opalögonen älskar mig!

2. Vår blir sommar

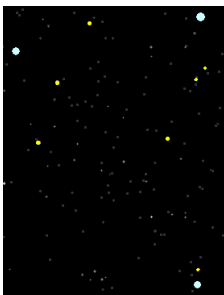
Nu kunde vi träffas andra dagar också. Jag följde Ingegerd hem efter skolan flera dagar i veckan. I början skiljdes vi vid hennes port. Det blev långa avsked, och det var alltid med lätta steg jag fortsatte hemåt. Efter ett par veckor började jag följa med in, och vi satt och gjorde läxor tillsammans. Tänk, läxor som ju brukade vara så jobbigt blev plötsligt bara roliga. Ibland var vi ensamma, och då varvade vi kyssar och kel med läxorna. Det gick inte alls långsammare på det sättet. Nu när jag läste kunde jag bara lyfta blicken ett ögonblick och se bilden av skönhet framför mig, istället för att ha suttit ensam och plötsligt funnit att mina tankar hade flutit iväg långt bort från det som stod i boken. Bort till Ingegerd som jag hade drömt om så länge.

Tiden gick fort och plötsligt var det 18 april. En hel månad hade vi varit ihop! Det måste firas. Jag gick in i en blomsteraffär och köpte en ros som jag gav till Ingegerd den kvällen. Det blev sedan en tradition. Varje månad den 18:e köpte jag något till Ingegerd. Oftast rosor eller choklad. På så vis har vi blivit påmind om kärlekens underbara gåva. En gåva som måste vårdas för att inte vissna och dö. Ibland kunde vi förstås inte träffas just den dagen. Men då fick hon sin present nästa gång vi sågs. Drygt 51 år senare, 18 maj 2012, fick hon sin sista bukett skära rosor i den här världen. Men så länge jag orkar och kan kommer jag att sätta skära rosor på hennes grav den 18 i varje månad. Hon är inte där, men det är en av de tre platser där jag kan vara henne så nära som möjligt.

Våren övergick i försommar. Vi var hos varandra även när vi var på olika platser. Till och med då kunde vi känna varandras närvaro. Men allteftersom det blev varmare kunde vi vara mera utomhus. Vi gick på långa promenader helst till vackra platser där vi kunde sitta på marken. Kramas. Kyssas. Känna varandras närhet.

Slutet på maj närmade sig. Jag skulle ta studentexamen. Skrivningarna var klara, och jag hade till och med blivit godkänd i språken. De muntliga förhören hölls under förmiddagen på själva examensdagen. Jag blev tilldelad fysik, religionskunskap och engelska. Allt gick väl och när vi släpptes ut på eftermiddagen med vita mössor på huvudet, var Ingegerd den första som kom fram till mig. Hängde en blombukett i ett band kring halsen, slog armarna runt mig och kysste mig.

Ett par dagar senare träffades vi som vanligt. Ingegerds termin pågick fortfarande men jag var ledig. Så nu kunde vi ses under hennes lunchrast, på hennes väg hem från skolan och sedan hela kvällen. Ingegerd hade förstås läxor, och jag hade skaffat en av kursböckerna i matematik för universitetet. Så vi fortsatte att plugga ihop. Men en kväll började hon plötsligt gråta. Jag skulle in till militärtjänst om några dagar och nu trodde hon att jag skulle träffa någon annan och glömma henne under året som jag skulle vara borta.

Men hur skulle jag kunna överge henne? Som jag hade väntat på i så många månader! Vi gick ut när det hade blivit mörkt, och jag visade henne en stjärnbild, Sommartriangeln. När vi var på olika håll skulle vi gå ut och se på den. Medan vi såg skulle vi sända tankar av kärlek till den andra, och känna den andras närhet och kärlek. Det fungerade! När jag hade rest till F16 i Uppsala så gick jag ut klara kvällar. Jag såg stjärnbilden och i den kunde jag föreställa mig Ingegerds ansikte som tittade på mig. Jag kunde känna hennes kärlek som hon hade laddat upp dit, liksom jag sände min.

Den stjärnbilden blev på något sätt en symbol för oss. Triangeln består av tre stjärnor, så ljusstarka att de syns även ljusa sommarkvällar. Och två av stjärnorna går aldrig under horisonten. Tro, hopp och

kärlek. Vega, Deneb och Altair. Egentligen är det tre stjärnbilder som bildar en, Treeningheten, Fader, Son och Ande. Vega, en blåvit stjärna, som lyser starkare än de andra två, finns i stjärnbilden Lyran. Deneb är också blåvit, men längre bort. Den utgör huvud i Norra Korset, den enda stjärnbild som verkligen liknar ett kors. Altair, slutligen är den starkaste stjärnan i Örnen.

Då visste vi inte hur våra liv skulle bli sammanflätade med Sommartriangeln. Att vår tro fanns symboliserad där visste vi förstås. Att Norra Korset stod som symbol för vår gemensamma tro på Kristus och hoppet om evigt liv såg vi. Men vi tänkte aldrig på att Lyran också kunde vara symbol för att vi älskade musik. Både lyssna och utföra. Inte heller visste vi att vi, liksom Örnen skulle flyga fram på egna vingar många år senare. Ibland har vi kallat vårt flygplan för Emrén Airlines, ibland för Eagle Air.

Det fungerade! Vi kunde känna gemenskapen även när vi var långt från varandra. Och nu, när Ingegerd inte finns på jorden längre kan jag se på triangeln. Och veta att Gud - Fader, Son och Ande, kan förmedla min kärlek till min älskade Ingegerd - så långt borta - någonstans. Och jag kan känna en liten lättnad i min sorg och saknad.